

Chop suey de vedella

Francesc Piñol Soldra

Conte presentat en el 16è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

*“El món es un càncer
que es devora ell mateix”*

Henry Miler

Ara visc al case antic. Les gotes de quisca esquitxen per arreu i totes les cadires estan fora del seu lloc. Cel clar d'estiu, cel ras, sense cap borralló de núvol. Façanes repintades que se estenen, gesticulant, davant d'una decrepitud mal portada.

Potser sigui el vint-i-quatre d'agost. He deixat de portar el compte de la data en que visc. Em venen records del meu somni darrer, hi han intervals buits: «noto que el món es fons i jo sóc reduït al límit de les dimensions conegudes. Com únic punt de referència a la negror de la vida on em trobo, un crit, únic, potent, fa retornar la claror, que ho inunda tot, en principi, carn transparent, lluminosa, bruna. Després una dona, però no qualsevol, sinó la Dona, que així envolta l'únic punt, l'absorbeix i jo finalment sóc dins. Formo part de la Dona i el món no existeix». Endormiscar-se, somniar.

Capcinejo, des de la butaca em reconec al mirall que ocupa la paret, des de l'altra banda no deixo de mirar-me, el reflex invertit de l'home que sóc ple de la fosca màgia nocturna, em contempla, el temps era aliat del meu neguit, però en el meu calendari no hi manquen les dates i totes acaben per adaptar-se a l'existència d'aquells ulls sense nom, sense amo que destaca per entre les grogues fotografies familiars.

He deixat de cuinar, lentament he abandonat l'alquímia màgica de les fusions i les mescles, dels sabors i dels gustos, dels olors que perforen l'ànima redimint-la de tots els pecats, la revelació de la pedra filosofal entre fogons i cassoles, entre plats i herbes aromàtiques. Al meu voltant i com a prova de la decadència, els embolcalls de menjar ràpid, ho demostren avergonyint-me del què he estat. El

menjar xinès, el *chop suey* de vedella és el que omple ara els meus buits d'estómac.

Penso en aquell altre dia, terrible, on es va ensorrar tot, on la soledat em va agafar de la mà per primer cop. Tu no hi eres i jo restava sol i mort. A les hores vaig tornar a tenir la sensació estranya d'estar adormit i despert alhora i alhora em semblava estar adormit del tot. Ara en plena desesperança, em veig forçat a viure tan de pressa, tan furiosament, que amb prou feina em queda temps de desxifrar el què soc i apuntar meditativament l'essència que em resta.

Em despertà del tot el soroll, un soroll ben sec. Primer vaig pensar que quelcom queia a terra fent-se miques, després vaig adonar-me'n, llarg, tot el que el cos donava de mi, m'estirava a terra. Havia estat un llarg somni, millor dit somnis variats i sensacions asfixiants que s'havien fet presents. Vaig mirar l'hora: Les quatre, feia poc més d'una que m'havia ficat al llit. La llengua raspava en la seva cambra humida. Vaig encendre la llum de la tauleta de nit, una llum horrible comprada en un mal dia, que s'havia arrelat a la meua vida com s'arrelen les males herbes, en aixecar-me vaig obrir la persiana del meu cau, després la de la sala, del menjador, una a una totes les del pis, de totes les cambres. Per fi amb una tassa de cafè a la mà, vaig vagar per la casa, als vidres, la humitat s'arrapava llepant extensions uniformes i transparents. A fora, plovia i la nit feia olor a sardines, vaig recordar: «ella pujà els graons de dos en dos, que ens portaven fins al seu pis. Jo, la seguia. Va obrir la porta i em va convidar a passar. El primer que em va enamorar fou la forma subtil de les seves cames. Eren perfectes. D'una perfecció raríssima que es perllongava per la resta del seu cos. Des

de la sina pronunciada fins els seus ulls mediterranis i tranquils. Aquells ulls que em varen mirar, per primer cop, tan sols feia unes hores abans. Em prenia una cervesa. Amb l'últim xarrup, aparegué la seva imatge reflectida cristal·linament a l'envàs buit de líquid. Semblava absent i seia a un racó d'aquell bar rònc». Els records anaven i venien com cops de mar blava a la ment. Van ser set anys, plens de força, d'amor, de cuidados paraules, de trencar marges estrictes de pell.

Ara, al fons la ciutat en negre, sembla reposar damunt d'un cos que respira i jo seguia sol, restava una mica més mort. Mai hauria pensat que amb el temps el meu cor quasi en silenci fins ara, podia bategar de tal manera altra cop, com si volgués escapolar-se'n de tot el que m'envoltava, fugir. Estava segur, ara, estava segur. Eren sentiments subtils al principi però que de mica en mica, havien pres possessió del meu cos, fent-se més sòlids, grans, inequívocs, no ho podia obviar. Em sentia culpable d'estimar, s'havia produït un terratrèmol i les sacsades eren prou fortes com per ignorar-les, eren sacsades de fusta, de taüt que enterrava altres temps passats, antics. Devia deixar endarrere les meves pors, devia deixar-me portar per els braços d'aquella sensació.

Vaig obrir la finestra i endinsar el meu rostre a la humitat de la nit, vaig obrir els ulls, obri la boca, i el crit inundà el silenci, inundà el ciment, els arbres de la plaça, els fanals de llum blanca.

—T'estimooooooooo!!

—Et desitjooooooooo!!

—Et vull!!

—Amor meu!!

El meu cos es va alliberar i el silenci tornà a restablir el seu ordre. Sobtadament un soroll familiar reiteratiu, una musiqueta insistent, repetitiva em va fer donar giravolta i el meus ulls el varen trobar, el mòbil no deixava de sonar. Amb mecànica apressa a força de repetir l'acció vaig agafar l'estri sonor,

—Sí?

—Hola.

La veu coneguda, reconeguda, va explotar dintre del meu cervell i el meu cor va tornar a voler cridar, el molt que l'enyorava. Tan sols unes poques paraules, la conversa no va ser llarga.

—Volia parlar amb tu un moment, si no estàs ocupat.

—No, digue'm.

Jo sabia perfectament el que volia dir-li, però vaig esperar el moment adient, volia fer-li arribar les paraules més tendres i perfectes, més ben dit intentava buscar aquella paraula perfecta, aquella paraula que entre totes les existents simplement amb la seva existència faria el miracle i l'ompliria de totes les bondats de l'amor que sentia.

—Estic amb una altre persona, un altre Home.

—No t'entenc.

Vaig dir-li com vaig poder, les paraules s'amuntegaven, amb pressa a la gola però no volien sortir, el meu cor volia xisclar, marxar, fondre's a la fosca de la nit, per no tornar.

—T'ho dic jo, abans de què t'ho digui algú altre (va seguir explicant).

(Silenci)

—Ja fa uns mesos, el conec fa vuit anys.

(Silenci)

—Et desitjo el millor, vull que siguis feliç, vaig mussitar-li (no era veritat i el meu cor es va aturar en aquest moment).

—No podia ser de cap de les maneres, feia molt que no estaves per mi. No et sentia a prop. Em vaig desinflar.

No vaig respondre, el meu silenci va passar a través de l'auricular,

—Vindré a buscar les meves coses; aviat.

—Quan vulguis— la paraula “estimada” va estar a punt de sortir per entre els llavis humits pel salat dels plors. Es va desfer amb el regust de les ametlles amargues.

Un silenci més llarg es va interrompre de cop i volta.

—A més, vull que sàpigues que folla millor que tu!!

Les paraules es van esvaïr sobtadament, el telèfon va callar, el meu cor es va arronsar, la meva gola es va tancar, i jo restava reduït a un únic punt de l'estança, sol i mort.

Primera edició en ePUB i PDF: octubre de 2013.

Aquest relat fou presentat en la 16a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2012-2013 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

